Pocztową opłatę uiszczono ryczałtem.

Ч. 3. (47). Коломия, вівторок, 1. лютого 1927. Рік III.

Голос Дяків

Незалежний, аполітичний, безпартійний, становий часопис.

Виходить 1 і 15. дня кождого місяця.

Адреса Редакції й Адміністрації: **КОЛОМИЯ, вул. Міцкевіча 51.**

ЦІНИ ОГОЛОШЕНЬ: Ціла сторона 90 зл., половина 45 зл., 1/4 стор. 30 зл., 1/8 стор. 15 зл., 1/16 стор. 8 зл., 1/32 стор. 4 зл.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ: За одно слово або його місце 10 сот.

ПОСТІЙНІ ОГОЛОШЕНННЯ мають 20% знижки а оголошення для дяків-пренумераторів 50%.

ОГОЛОШЕННЯ приниимаєть-ся тільки за попереднім надісланнєм належитости або принайменше зачету. Анонімних дописів не принамається.

Рукописів не звертається.

Передплата:

В КРАЮ:

Цілорічно	8·00 зл.
піврічво	4·00 „
чвертьрічно	2·00 „
За границею річно . .	2 доляри

або їх вартість в иншій валюті.

Чекове конто П. К. О. в Варшаві ч. 152.951 (аж до відкл. замкнено)

Ціна одного примірника **25 сот.**

В. БУДИВОЛЯ.

Моє слово.

Мотто:

„І прикро, як у ряд зі мною
Стають немовби теж до бою
Властивож для пихи своєї
З порожним серцем фарисеї,
І паперовими мечами
Вимахують над головами“.

(Микола Вороний).

Нема нічого так приємного для працьовника на народній ниві, як те, що праця його приносить користь для загального добра і як зроджується в народних масах бажанне поступу — бажанне йти з всяку ціну вперед. Це неначе відплата за нераз важку суспільну працю. Провідники тоді набирають нових сил і чують духове вдоволеннє а народ, нація, чи також кляса людий в становій організації (як на пр. дяки) підноситься чи то з політичного, чи духового, чи матеріяльного занепаду та звільна приходять до нормального життя...

Та дуже часто буває й так, що, крім чужих ворожих чинників, також власна байдужність і опаслість кладуть тому розвиткові важкі колоди під ноги... Дуже часто ріжні осібняки ради наживи, чи фалшивої амбіції стараються відвернути нашу увагу від мети, до якої прямуємо, або користають з нашої української легковірної вдачі і показують нам блудні огники, а опісля сміються з глупоти тих, хто за ними йшов. А хто йде за тими блудними огниками, той застрягає в мочарах, на яких вони світять, тай блудить нераз через ціле своє життє й стає дешевою наживою ріжнородних галапасів...

Між дяками як раз так буває: Як раз тепер дяки переживають ту хвилю, де блудні огники показують їм не одну мету, а кільканазйцять... Сумне, але правдиве...

Та ми вернім на кілька хвиль до того часу, коли почав проявлятись той рух, що в першу чергу жадав в імя справедливости матеріяльного забезпечення для наших дяків.

Як знаємо, всякий гнет, усякій застій тревеває так довго, аж дозріють зароди нового руху, аж дозріє бажаннє йти вперед. Часом требо лиш нагоди, щоб той новий рух обявився в своїй силі, а надмірний гнет завсігди викликує сильний спротив, а в слід за ним і працю. А що ніхто й не думає добровільно зречись належних, чи загарбаних прав, то вивязується борба... З борби виходить побідником лише той, хто зорганізований, холоднокровний та витревалий на неповодження. Так було давно — те саме є й тепер. І це повинні памятати ті наші товариші дяки, які кажуть, що їх „хата з краю“, ті, які ради малого, забувають велике і витирають чужі кутики в пониженню. Бо коли переглянемо історію народів, націй, або навіть життєписи славних людий, то побачимо, що майже всі вони в початках були слабкі, незорганізовані, матеріяльно і духово убогі, а лише з часом, завдяки праці, організації, енергії та витревалости дійшли до повного розвитку, сили, поваги та духового й матеріяльного відродження. Ніколи не вільно нам забувати, що воно на світі так тепер є, що сильніший жиє коштом слабшого, а слабший жиє сам в собі та через те, що є мало просвічений і не зорганізований не може висвободитись з ярма, на него наложеного. — А те ярмо важке, бо накинене не лише чужими, але також почасти й своїми... А гнуть в тому ярмі шию головно лише ті, в яких рабський дух, в яких немає настільки душевної сили й енергії, щоб подумати над своїм положенням. Нещасні вони. Бо як нема в світі такої сили, яка змоглаб закувать в кайдани рабства того, в кого є душевна сила й воля, так нема сили, яка визволилаб з рабського багна того, хто хоче в такому багні сидіти. Насамперед визволи свою душу з ярма, а опісля станеш правдивою людиною, а не рабом!

Може бути, що декому й не сподобаються мої слова. А може бути, що декого вразять... Тоді нехай даний ПТ. Читач спробує переконати наш загал, що справа дяківська стоїть ліпше — а я за таку вістку буду дуже вдячний. Але нехай не доказує, що праця йде, бо ми це знаємо. Красше, нехай доведе, що між дяками нема байдужних, нема тих, які задля своєї опсалости прогайновують дорогий час...

Я дуже добре розумію тих людий, які нераз обурюються, що наш незалежний становий часопис „Голос Дяків“ поміщує дописи про надужиття ріжного рода... Думаю, що якби тих надуживань не було, то не було-б причини про них писати... Хиба не можна-ж задля кількох чи кільканайцятьох священиків, що являються ідейними одиницями в відношенню до дяків, залишити працю над поправою дяківської долі й вертати назад на старе місце. Прецінь більша частина духовенства припинює наш розвиток, а мала лише частина приноровлюється до наших бажань і сповнює те, що можна було давно без боротьби зробити...

Дальше буде в слідуючому числі.

Нова відозва.

Від 1. січня 1927. р. наша адміністрація висилає „Голос Дяків“ лише тим П. Т. Пренумераторам, які не мають в нас жадних залеглостий, або які залягають в нас лише незначними квотами та просили нас о невелику проволоку.

Всім прочим, себто тим, які стало побирали часопис в 1925 і 1926. рр. і за него по найбільшій части цілком нічого, або лише десь-щось заплатили, наша адміністрація висилку часопису від 1. січня 1927 р. здержала та справу стагнення довгу передала адвокатові.

До цего спонукали нашу адміністрацію в першу чергу поважні довги, в які вона, друкуючи часопис на кредит, попала, а надто дворічна мовчанка наших довжників, які мимо десятків відозв в нашому органі, своїх залеглостий в нас не повирівнювали.

До инших і шляхотних пропозицій в справі довжників, з яких одну подав нам Вп. Когут Юрко, дяк і дґ. в Бобрівниках та яку ми в попередніх числах нашого часопису помістили, не могли ми примінитись, бо через те ґрупа байдужників ще більше затратилаб почуттє обовязку, а крім цего сміялабся в кулак з етичних і моральних почувань свідомого загалу дяків. А надто це було не справедливо, щоб свідомий загал дяків, крім своєї фізичної та інтелектуальної праці для загального добра дяківського стану, ще й довги байдужного елементу покривав з власної кишені.

Наша адміністрація не перечить, що між її довжниками, переданими адвокатові, є також і такі одиниці, що своїх залеглостий не вирівнали лише одиноко тому, що находилися в скрутному матеріяльному положенні але вина тут не є по стороні нашої адміністрації, тільки по стороні самих довжників, бо вони повинні були попросити адміністрацію о проволоку.

Як бачимо з повисше сказаного теперішні пренумератори „Голосу Дяків“ складаються виключно з найкрасшого, під моральним оглядом найбогатшого і найхарактернійшого елементу, з найздоровійшого зерна, з кваліфікованих і практичних майстрів будови красшої дяківської долі.

Тепер наша адміністрація звертається з горячою просьбою до Вас теперішних П. Т. Пренумераторів не забувайте й на дальше, що часопис лише тоді може виходити точно й повному обемі, коли жаден пренумератор не залягає передплатою, та висилайте передплату так, щоб наша адміністрація в

цему році не мала причини Вас ані одного разу до виривання залеглостий і надсилання передплати упімнути!

Не забувайте, що тепер на Вас є звернені очі всіх тих, котрим дяківська доля є байдужною та тих, котрі в відродженні дяківського стану бачуть небезпеку для своїх особистих амбіцій і особистих зисків.

Уважайте, щоб жадин з Вас не вступив на облудний шлях ґрупи байдужників, які неначе ті несправні купці, що через свою захланність від разу хотять збогатитись тратять покупців і потому банкротують!

Стійте твердо й непохитно на раз вибраному ясному шляху, йдіть крок за кроком вперед, здобувайте позицію за позицією, кожду здобуту позицію закріплюйте за собою й не дайте вже нікому її собі з рук видерти а будьте певні, що непомітно прийде той час, в якому дяківський стан здобуде собі всі належні права, а Ви станете незабутими героями, дяківського відродження!

Спростуваннє.

До статті „Голосу Дяків“ з 1. липня 1926 р.

„Нині мені, а завтра тобі“.

Наша редакція отримала від Вп. Михайла Бернатовича слідуюче спростуваннє, яке на основі § 19. пресового закона отут помішуємо:

„Неправдою є, що я, Михайло Бернатович не повинувався „Відозві“, котра була поміщена в „Голосі Дяків“, бо місце дяка в Чорнокінцях Вел. обняв я за згодою Вп. Костя Заліщука. Перед угодою був я у Вп. Костя Заліщука й цілу справу в товариський спосіб з ним обговорив. Мав я по році устугити Вп. Костеві Заліщукови місце дяка в Чорнокінцях Вел. і вже зараз частину ерекц. поля й частину доходів з церк. требів віддати до його диспозиції. А в межичасі Вп. Кость Заліщук мав свою справу в добрий спосіб полагодити й дійти до порозуміння з парохом і парохіянами. Я ще й тепер стою на тій точці погляду. Я не є тим чоловіком, за якого мене Вп. Кость Заліщук загалови дяків представив. Я є чоловіком завсгди згідливим і зичливим. Не правдою є, що о. парох Ольшанський безпідставно усунув Вп. Костя Заліщука зі служби, бо о. парох Ольшанський виконав тут лише волю парохіян, які на знак, що не хотять мати дяком Чорнокінцях Вел. Вп. Костя Заліщука, зібрались коло своєї церкви, куди мабуть припадково прийшов і державний поліцай Росяк та був свідком, та разом удались до о. Ольшанського й прямо примусили його до підпису петиції до епископа, яку вони були вже вперед приготовили в громадському уряді в Чорнокінцях і через громадський уряд потвердили. З підписаною в цей спосіб петицією вислали парохіяни п. Василя Гукалюка до еписьк. ординар. до Станиславова. з відки в короткому часі прийшло на руки о. пароха Ольшанського, що епископський ординаріят не мішається в цю справу, а лиш припоручує о. Ольшанському виконати жаданнє парохіян і ввести мене в службовий стан.

Михайло Бернатович
дяк в Чорнокінцях Вел.

Повідомленнє.

Ліско, дня 30/XII. 1926.

Високоповажаний Пане Редактор!

В наслідок несовістности одного з дяків, котрий, шукаючи посади прикривсь моїм іменем і „переніс“ мене з Ліска в село, прошу ласкаво в черговому числі „Голосу Дяків“ помістити слідуюче повідомленнє:

„Повідомляю Впп. Тов. Дяків, інтересуючихся моєю особою й стараючихся о дяк. посаду в Ліску, що я, нерезигнуючи з дяк. посади **дальше остаюсь в Ліску** та лише через віроятну необережність незнаного мені дяка, що підшився під моє імя, зістав я „перенесений“ з Ліска в незнане мені карпатське село.

Андрій Хома,
дяк і дґ. в Ліску.

Дубок Василь.

Повисша ілюстрація представляє нам одного з найповажнійших наших Співробітників та Борців за красше завтра дяківського стану в особі Вп. Василя Дубка, теперішнього дяка в Городку н./Дн., заліщицького деканату.

Вп. Ветеран Василь Дубок, крім цінних прозаїчних праць на тему дяківскої орґанізації, пише також дуже гарні поезії. які в коротці будуть за чергою поміщувані в нашому орґані.

Праці Вп. Василя Дубка відзначаються свойого рода гарним легким стилем, гарною формою та актуальним змістом.

Як бачимо Вп. Ветеран щиро працює для загального добра дяків і то не лише, як звичайний орґанізатор, але також, як той, що й своїм пером загріває всіх до борби за красше завтра дяківського стану.

Ми зі свойого боку бажаємо Вп. Василеві Дубкови, як одному з наших найкрасших Співробітників ще богато здоровля, сили й охоти до дальшої праці для загальної справи наших поневолених дяків.

Повідомленнє.

Вп. Бичок Теодор, дяк в Кокошинцях під примусом незавидної долі опускає незадовго Галицьких Борців Дяків, вибираючись ради куска хліба аж за океани, в Канаду.

З цеї нагоди наша редакція в імени цілого загалу дяків дякує Вп. Теодорові Бичкові за його дотеперішню працю на галицькому ґрунті та бажає йому найщасливійшої подорожі з повною надією, що Він і в Канаді посвятить свої сили й знаннє на орґанізаційну працю серед наших дяків, приєднуючи в першу чергу, як найбільше пренумераторів нашому орґанові.

РЕДАКЦІЯ і АДМІН. „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

Нова жертва.

Тухля, дня 20. січня 1927.

До

Хвальної Редакції „Голосу Дяків“

в Коломиї.

Високоповажаний Пане Редактор!

Прошу ласкаво подати до відома моїм Впп. Товаришам-Дякам, що я з днем 1. січня 1927 р. ст. ст. добровільно уступив зі служби дяка.

Причина мого уступлення є слідуюча:

Кождого року в день Праздника Св. О. Николая удільовано в Тухлі з таци певну частину для дяка. В 1926 р. провізори неуділили мені ані одного сотика з таци. Чогож дивуватись, що нема дня, щоби часописи не доносили про масові переходи наших людий на православіє, латинський і евангельський обряди, наколи підписаний після 45 літньої своєї праці над піднесеннєм церковного хорального співу мусів з дяківської посади уступити.

Огож Вп. Товариші-Дяки прийміть мою заяву до відома з тим, що я мимо уступлення з дяківської посади, не покинув дяківських боєвих рядів, але ще завзятійше буду тепер боротися проти всіх кривд, яких Ваші „опікуни“ на Вас допускаються.

Здоровлю Вас щиро Ваш вірний товариш

Дмитро Матіїв,
був. дяк і упр. хору в Тухлі.

Примітка Редакції. Наша редакція дякує щиро Вповж. Ветеранові й Борцеві Дмитрові Матієвому за те, що Він для доброго прикладу других дальше остає в наших рядах та щиро бажає Йому на будуче красшого як дотепер поводження та богато здоровля й многих літ. Дещо більше на повисшу тему напишемо в одному зі слідуючих чисел „Голосу Дяків“.-

Чи так тяжко...?

З 1—2. чч. „Голосу Дяків“ вислала наша Редакція кождому нашому П. Т. Пренумераторові по 2 примірн. **„Українського Верховинця“** з просьбою пошукати в своїй місцевости бодай двох пренумераторів для них і подати їх до 25. січня 1927. до відома адміністрації **„Українського Верховинця“.**

Многі наші П. Т. Пренумератори виконали це як слід, за що адміністрація „Укр. Верховинця“ оголосить їх поіменно в найблизших числах свойого часопису.

Є — на жаль — але й такі, що не пішли на зустріч нашій просьбі та не лише, що згаданих пренумераторів не приєднали, але навіть висланих їм чисел „Укр. Верх.“ не звернули, мимо цего, що зворот їх не треба оплачувати.

При цій нагоді наша редакція просить вдруге всіх своїх П. Т. Пренумераторів, щоб не відмовили її просьбі та конечно бодай по одному пренумераторові „Укр. Верх.“ приєднали, та доказали тим, що поширеннє друкованого слова між нашим населеннєм також і їм лежить на серці. **Редакція.**

Організаційне життє.

Риманівський деканат.

Збір Дяків риманівського деканату відбувся дня 21. червня 1926 р. в Риманові, на якому ухвалено відповідні резолюції про наділ дяків ерекц. ґрунтом і припоручено вислати їх до державних інстанцій по думці 5-го ч. „Голосу Дялів“ з 1926 р.

Завадка Рим. 21. червня 1926.

СЕНЬО ПЕТРО, дяк в Завадці Рим.

Унівський деканат.

Збір Дяків унівського деканату відбувся дня 25. жовтня 1926 р. в Яворові, в домі місцевого дяка Вп. Симона Квасниківського.

Збір відкрив Вп Іван Москвитин, дяк, ух. і дґ. в Лони.

На предсідника Збору покликано Вп. Симона Квасниківського, дяка в Якторові, на його заступника Вп. Михайла Тивонюка, дяка в Лагодові, а на писаря Вп. Григорія Монацького, дяка і управ хору в Липівци.

Внески: Впп. Іван Москвитин, Симон Квасниківський і Григорій Монацький вносять і взивають всіх байдужних дяків унівського деканату, щоби радше опорожнили дяківські посади, ніж мають шкодити своєю байдужністю загальній дяківській справі, бо на їх місця прийдуть инші дяки, котрі дійсно щиро муть пряцювати для загального добра.

Збір Дяків домагається одноголосно: 1) щоби Польське Правительство приняло дяків на державний етат. 2) щоби митрополичий ординарят подбав о як найскорше наділеннє дяків ерекціональним ґрунтом. 3) щоби дяки побирали $1/3$ часть загальної вартости за всякі церковні треби. 4) щоби всі Богослуження й треби відбувалися лише з дяком, а не без него, як то декуди водиться. 5) щоб всі ті дяки унівського деканату, котрі не прибули на нинішний збір, негайно прислали свої оправдання. 6) щоби „Дяківські Відомости“ платила за дяків церковна скарбона. 7) Збір взиває всіх дяків, щоби кождий з них належав до Т-ва „В. П. Д.“ своєї епархії. 8) Збір ухвалив одноголосно, щоби дяки унівського деканату, всі як один явилися на загальному зборі дяків дня 29. жовтня 1926 р. у Львові.

На цему збір закінчено.

Якторів, дня 25. жовтня 1926 р.

Предсідник:	Писар:
ІВАН МОСКВИТИН,	ГРИГОРІЙ МОНАЦЬКИЙ
дяк, ух. і ду. в Лонях.	дяк і ух. Липівцях.

Яворівський повіт.

Протокол Збору Дяків яворівського, краковецького, судово-вишенського, немирівського й янівського деканатів відбувся дня 8. мая 1926 р. в Яворові, в домі Тов. „Гаразд“.

На предсідника Збору покликано Вп. Григорія Шумського, дяка і дґ. в Великих Очах, на його заступника Вп. Масюка Олександра, дяка і дґ. в Яворові, а на писаря Вп. Щепанського Евстахія, дяка в Рогізні.

Вп. Предсідник привитав Збір та в своїй довгій і живій промові гарно зреферував справу загальної дяківської орґанізації та справу негайного наділення дяків ерекціональним ґрунтом, дальше порушив справу великої байдужности всіх тих дяків, котрі на збори не приходять, до дяківської орґанізації не належать і свойого незалежного орґану не оплачують, в виду чого вони являються найбільщими шкідниками всякої доброї дяківської справи. Він згадав дуже слушно, що — на жаль — ще не кождий дяк свідомий того, що тільки спільна завзята та енерґічна борба приносить завсігди повну побіду.

Збір ухвалив такі резолюції: 1) Вислати чимскорше просьбу до деканального уряду в Яжові Старім, щоб він зволив на найблизшому соборчику представити священикам нинішний нужденний та оплаканий дяківський стан з тим, щоби они тимчасом відступили своїм дякам відповідну скількість ерекц. ґрунту так, як це вже многі священики зробили. 2) Всі церковні доходи мають бути виплачувані дякам в висоті одної третої частини загальної вартости. 3) Збір домагається, щоби Епископська Консисторія в Перемишли чимскорше видала Службову Праґматику для дяків перемиської епархії. 4) Збори ухвалики вислати до всіх дяків-байдужників наганні упімнення.

Вп. Харамбура Іван, дяк в Яворові зобовязався вчити охочих дяків нотного церковного співу. Скарбником вибрано Вп. Івана Харамбуру, дяка в Яворові, до полюбовного суду Вп. Івана Паньчишина, дяка в Наконечнім, Вп. Семена Бучака, дяка в Свидници.

Вп. Щепанський Евстахій, дяк в Рогізні ставить внесок, щоби в дяківській орґанізації, була книга, в котрій би вписувано хиби й кари дяків; внесок принято одноголосно. Дальше ставить він внесок щоби дяки дбали більше про церковний спів, бо є випадки, що в де-котрих церквах — крім дяка — ніхто не співає. Тому повинні дяки в вільних хвилях вправляти молодь в співі.

На цему збір закінчено.

В Яворові, дня 8. мая 1926. р.

Предсідник: *Шумський Григорій*, *дяк і дґ. в Великих Очах.*

Заст. предсідника: *Масюк Олександер*, *дяк і дґ. в Яворові.*

Писар: *Евстахій Щепанський*, *дяк в Рогізні.*

Повідомлення.

Подається оцим до загального відома П. Т Інтересантам, що всі задатки на Дяківський Календар на 1927 р. перенесено на рах часопису на цей рік, бо згаданий календар тому, що не вплинуло відповідне число задатків з друку не вийде. Друкувати на кредит наша редакція не могла, бо ще не повирівнувала довгів за шематизм за 1925 р., за який богато дяків ще й до нині не поплатило.

Всім тим Впп. Дякам, які на наш зазив перші станули в ряди й зложили згадані задатки, складаємо щирі подяки за їх орґанізаційну карність і за їх почуттє обовязку та ставимо їх як добрий приклад для других.

Також і датки, які вплинули на висилку II. Делеґації до Варшави, тому, що така Делеґація з причини браку фондів виїхати не могла, перенесено на рах. часопису на 1927 р.

Редакція й Адміністрація „ГОЛОСУ ДЯКІВ“.

ЗМІНА ПОСАДИ:

Вп. **Бабій Василь,** був. дяк в Серверах, дек. Озірна обняв тепер посаду дяка в Стриївці, дек. Збараж.

Наша редакція бажає Йому на сій новій посаді як найкращих успіхів та богато сили й здоровля до дальшої орґанізаційної праці в зборівському деканаті. Ми певні, що орґанізаційний рух пійде тепер в сему деканаті живим темпом вперед та, що там в найкоротшому часі не буде вже ані одного дяка, який не брав би як найживійшої участи в орґанізаційній праці та не був передплатником свойого **незалежного** орґану „Голосу Дяків“.

Складайте безпроволочно передплату з гори! Хто не може цілорічну, нехай зложить піврічну, а хто не може піврічну, то чвертьрічну, але нехай зложить негайно!

Всячина.

Що коштує Польщу сойм і сенат? Після буджету на 1927 р. видатки на сойм і сенат виносять 6,934.040 зл. З того на урядників, нижших службовців і ріжні особові видатки призначено 602.490 зл., на видавництва 215.000 зл. на бюрові видатки 101.200 зл, на розширення соймового будинку 500.000 зл. на помешкання 143.000, на дієти для послів 4,316.080 зл. а на дієти для сенаторів 1,055.470 зл.

Жудівська жертвенність. Як Жиди вміють жертвувати на свої національні цілі, видно з такого прикладу. В місті Філядельфії (в північній Америці) оголосили Жиди збірку на „фонд помочи“ для Жидів Европи головно для кольонізації на Україні. Філядельфійські Жиди мали зложити півтора міліона долярів. І от за одну годину від оголошення збірки зложили половину цеї суми, значить 750 тисяч долярів. Так дбають Жиди за свої народні справи. А Українці дають на „рідну школу“ стільки, що на одну особу припадає по 16 сотиків річно.

Пізний вік. В Румунії померла недавно старушка Марія Устав в 135 році життя. Свій глибокий вік вавдячувала ось чому: не їла мяса і не пила горівки. Вона в свойому життю ніколи не хорувала. В її похороні взяло участ 82 дітей, внуків і правнуків.

Реліґійне божевілля. В Кракові збожеволів кс. Лєнарт підчас похорону. Він затримав похоронний похід і почав промовляти піднесеним голосом, оголошуючи себе пророком, що буде воскрешувати мертвих. Його відставлено до шпиталю.

Парцеляція землі між Жидів. Фільварок у Слобідці лісній пов. Коломия, що належить до жидівского кольонізаційного товариства, має бути розпарцельований між 20 жидівських родин кольоністів. Складається він із 350 моргів орної землі і містить в собі жидівську рільничу школу з інтернатом. Пороблено вже всі потрібні приготування і вибрано родини, яким признано відповідні наділи. Буде це в Польщі перший випадок парцеляції землі між Жидів.

Циганські оселі в Рад. Союзі. Радянська влада переводить у всіх ґуберніях реєстрацію циганів, які мусять підписувати заяву, що перестануть волочитися по світі. Цигани дістануть землю під управу збіжа і мають творити сталі рільничі оселі.

Хто з П. Т. наших Співробітників не прислав ще до нас своєї фотоґрафії в ціли виконання друкарського кліша, повинен се зробити негайно, бо II. Ґалєрія Образів появиться вже в I. кварт. 1927 р.

Редакція.

Новинки.

Арештування трьох соймових послів. В ночі з 14. на 15 ц. м. арештували трьох білоруських послів: Бронислава Тарашкевича, Михайловського та Волошина, членів білоруської селянської громади. Арештування послідувало, як пишуть польські часописи, на основі ревізії переведеної в їх мешканнях та на терені Вильна, Варшави, Новгородка, Білостоку й на Поліссі й у Познанщині, де мали викрити, окружний комуністичний комітет, та на Поморії. По конституції посли незаймані й тільки на случай приловлення посла на вчинку звичайного злочину, коли придержання посла конечне для забезпечення виміру справедливости, зглядно для унешкідливлення наслідків проступку можна арештувати посла. Тож марш. Ратай звернувся письменно до міністра судівництва по веяснення. Відповідь на письмо марш. сойму приніс мін. Мейштович особисто. У відповіди заявляє він, що згаданих послів арештували на приказ підпрокуратора при апеляційному суді в Вильні.

Календарна революція. Радянський комісарят освіти виготовив проєкт нового календаря, що має бути заведений в Радянськім Союзі. Цей календар має складатися з 12 місяців по 30 днів. Всі місяці дістануть нові революційні назви, крім лютого (Февраль) і жовтня (Октабр), що затримують дотеперішні назви з огляду на революційні спомини. Січень має називатися „лєнін“, марець „сталін“ і т. д. Всі дотеперішні свята будуть заступлені революційними святами. Святкування неділі буде скасоване, а зате святочним днем буде вівторок. Назви днів в тижнів будуть також замінені. Понеділок буде називатися, „лєніндень“, вівторок „советдень“ середа „ревдень“ і т. п.

Вовки. У Виленщині появилися вовки, що навіть в білий день підходять до сіл. В селі Острівок вовки наробили великої шкоди, пориваючи з хлівів свині, вівці а навіть лошата. На поли появитися людям небезпечно. Влада рішила зробити на вовків велику облаву.

Львівська архиепархія.

В Кокошинцях, дек. Грималів є 2. дяком Вп. Гаврилишин **Михайло.**

Перемиська епархія.

В Мохначці, дек. Мушина є дяком Вп. Єдинак Петро. **В Трускавци,** дек. Борислав є дяком Вп. Гута Василь. **В Ступниці Руськ.,** дек. Самбір є дяком Вп. Волошанський Микола. **В Уйковичах,** дек. Радимно є 2. дяком Вп. Литвин Микола.

Станиславівська епархія.

В Білявцях, дек. Кудринці є дяком Вп. Гаврищук Григорій. **В Бураківці,** дек. Заліщики є дяком Вп. Шаравара Іван.

Се належить в Шемат. за 1925 р. відповідно занотувати.

Потрібне число Шематизму Дяків за 1925 р. вже вплинуло до нас, в виду чого проситься більше не надсилати!

ПОЧТОВА СКРИНКА.

Вп. **Рутковський Микола,** дяк в Жукові. До кінця с. р. приходить нам за часопис ще 4·20 зл.

Вп. **Фусяк Лука,** дяк в Гаях Нижних 5·40 зл, отриманий по Вашому бажанню зарах. Задаток, який Ви переслали на шемат, перенеслими на календар а то, що Ви переслали на каендар зарах. ми на часопис на 1927 р.

Вп. **Стефурак Григорій,** дяк в Соколівці. 12 зл. отримали, з чого 3·20 зл. пішло на залеглість за 1925 р., 7 зл. на торічний часопис та 1·80 зл. як задаток на календар на 1927 р. На Ваш рахунок ми від нікого жадних гроший не дістали.

Вп. **Сандович Тимотей,** дяк в Ждині. 3·50 зл. отримали й на торічн. часопис зарах. За 1925 р. приходить нам ще 1·40 зл. за часопис і 55 сот. до шемат., а за 1926 р. ще 1. зл. за подвійні надзвич. числа; разом 2·95 зл.

Вп. **Валах Трофим,** дяк в Делієві. 6·40 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. приходить нам ще 1·45 зл. а за 1926 — 60 сот.; разом 2·05 зл. Задатку на календар ми ще від Вас не дістали.

Вп. **Федор Іван,** дяк в Сурохові. 3 зл. отримали. До кінця 1926 р. належиться нам ще 2·65 зл. до часопису, 3·05 зл. як задаток на календар.

Вп. **Кушнір Іван,** дяк в Неввисках. 3·80 зл. отримали За 1926 р. все поплачене. На 1927 р. остало ще 80 сот.

Вп. **Паращак Василь,** дяк в Смільному. 5·20 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця 1926 р приходить нам ще 50 сот.

Вп. **Котович Андрій,** дяк в Баньові. 3·40 зл. отримали. До кінця 1926 р. приходить нам ще 60 сот.

Вп. **Журба Стефан,** дяк в Гадинківцях. 6·40 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця 1926 р. приходить нам ще 60 сот.

Вп. **Татарський Іван,** дяк в Саджаві. 5 зл. отримали, з чого 2·50 зл. зарах. на 1926 р. а 2·50 зл. вже на 1927 р. Задатку на календар ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Жидачевський Павло,** дяк в Виспі. 7·80 зл. отримали, з чого 3·05 зл. зарах. на Календар а 4·75 зл. на часопис. До кінця 1926 р. приходить ще нам 2·25 зл.

Вп. **Малюта Матвій,** дяк в Вишатичах. 5 зл. отримали й на часопис на сей рік зарах. До кінця 1926 р. приходить нам лише вже 20 сот.

Вп. **Танчій Ілько,** дяк в Колодрубах. 3 зл. на часопис перенесли. До кінця 1926 р. приходить нам ще 1 зл. На календар задатку Ви зарах. не маєте.

Вп. **Дороньчук Семен,** дяк в Журавні. Ваші праці які ми послідним разом отримали є дуже гарні. Помістимо їх в дяківському сатирично-гумористичному журналі, який появиться в формі додатку до „Голосу Дяків“ в I. кварт. 1927 р. просимо приготовлювати дальші праці сего рода а ми їх дуже радо будемо використовувати на сторінках нашого орґану!

Вп. **Матвійців Петро,** дяк в Озірній 2·15 зл. отримали й на часоп. зарах. До кінця 1926 р. належиться ще 40 сот.

Вп. **Сидар Іван,** дяк в Сурохові. 8 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця 1926 р. приходить нам ще за часопис 20 сот. Задатку на календар ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Ґресько Дмитро,** дяк в Милованю. 3·50 зл. отримали й на часопис зарах. До кінця 1926 р. приходить нам ще 20 сот. На календар задатку ми ще від Вас не дістали

Вп. **Кляштофорський Авксентій,** дяк в Шульганівці 10 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Часопис до кінця 1926 р. в порядку заплачений. З сего остало ще на задаток на календар 1·80 зл.

Вп. **Колтатів Лев,** дяк в Вільхівци. 3 зл. отримали, з чого 1 зл. пішло на решту залеглости а 2 зл. на часопис на 1927 р.

Вп. **Свідрик Михайло,** дяк в Погорцях. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. Не одержані числа просимо реклямовати а ми Вам їх по змозі вишлемо. В справі адресування часопису, просимо звернутись до свойого почтового уряду;

Вп. **Бабій Василь,** дяк в Стриївці. За часопис належиться нам до кінця 1926 р. ще 4·95 зл. Задаток на календар виносить 3·05 зл.

Вп. **Німчук Петро,** дяк в Джурині. 4 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах До кінця 1926 р. приходить нам 1·75 зл.

Вп. Шлапак Йосиф, дяк в Рожнітові. 4·30 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 1·30 зл. то є до торічного шемат. 55 сот. а до тогорічного часопису 75 сот.

Вп. **Уличний Теодор,** дяк в Турівці. 1·50 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. належиться нам від Вас ще 1·40 зл. Задатку на календар ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Корикора Іван,** дяк в Сокалі. 4·50 зл. отримали й на часопис зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 50 сот. титулом до подвійних і надзвичайних чисел. Задатку на календар ми ще не отримали.

Вп. **Легкий Василь,** дяк в Молодиньчу. 3 зл. отримали й по Ваш. баж. зарах. За 1925 р. приходить нам ще 1·65 зл., а за м. рік за подвійні й надзвичайні числа 1 зл.

Вп. **Кісь Василь,** дяк в Рожневі. 3·20 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. належиться нам ще 80 сот. На календар на 1927 р. є зарах. 55 сот.

Вп. **Тиш Данило,** дяк в Дубні. 3·20 зл. отримали й на часопис на м. р. зарах. До кінця м. р. належиться нам ще 3·80 зл. На календар задатку ще не отримали. Просимо подати нам, коли й чому вибираєтесь до Канади.

Вп. **Набитович Олександер,** дяк в Головецьку. Бракуючі числа, від 19—24 включно вислали й почту зі Сморжа на Тухля поправили.

Вп. **Сенишин Андрій,** дяк в Дроговижу. 3·50 зл. отримали, з чого 2·20 зл. зарах. як залеглість за 1925 р. і 1·30 зл. на часопис на м. рік. До кінця м. року приходить нам за часопис ще 5·70 зл. Задатку на календар м. ще від Вас не отримали.

Вп. **Савойка Осип,** дяк в Любичі Княз. 5.50 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. все на належитому порядку поплачене.

Вп. **Семів Петро,** дяк в Більчу Золот. 3 зл. отримали й на тогор. часоп. зарах. До кінця м. року приходить нам ще 3·20 зл.

Вп. **Матіїв Петро,** дяк в Лучинцях. 6·20 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. належиться нам ще 55 сот. до шемат., а 40 сот. за 8. число, а за м. рік ще 80 сот. титулом додатків за 7., 9., 19 і 24 чч. На календар задатку ми ще не отримали.

Вп. **Стельмах Теодор,** дяк в Беньковій Волі. Часопису для Вас не здержуємо. Проволоку дали до кінця 1926 року.

Вп. **Курій Володимир,** дяк в Гусятині. 3 зл. отримали. До кінця м. р. належиться ще 75 сот.

Вп. **Парубочий Іван,** дяк в Тудорові. 15 і 25 чч. „Голосу Дяків" з 1925 і 1—2 чч. з 1926 рр. отримали й належитість за них враз з почтовою оплатою в квоті 95 сот, на задаток на календар на 1927 р. зарах.

Вп. **Сало Павло,** дяк в Крехові. 3 зл. отримали і 1·50 зл. зарах. як решту передплати на м. рік а 1·5е зл. уже на 1927 р.

Вп. **Фік Василь,** дяк в Вікні. 6 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. року належиться нам титулом додатків за 7., 9., 19 і 24 чч. 1 зл.

Вп. **Пащак Петро,** дяк в Бонарівці. 3·20 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. належиться нам ще титулом додатків до 7., 9 і 19 чч. — 80 сот. Задатку на календар на 1927 р. ми ще від Вас не отримали.

Вп. **Стрілецький Іван,** дяк в Регетові. 3 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. За 1925 р. приходить нам ще 1·60 зл., а за м. рік 1 зл.

Вп. **Рибаконик Стефан,** дяк в Волківцях. 10 зл. отримали й по думці Вашої дописки зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 50 сот.

Вп. **Миляновський Василь,** дяк в Красному к. Б. 4·10 зл. отримали й по Вашому бажанню зарах. До кінця м. р. приходить нам ще 4·40 зл. Задатку на календар ми ще від Вас не отримали.

Надіслані книжки:

Юра Шкрумеляк: „Авлева Жертва", поезії й сатири. „Трівожні дні", „Безсонні ночі", „Огні на долах", „Огні на горах", „Мандрівка душ".

До набуття в „ЗАГАЛЬНІЙ КНИГОЗБІРНІ" в Коломиї, вул. Дідушицьких ч. 18. — Ціна 1·60 зл

Видає Видавництво „Запорожець" в Коломиї. За Редакцію відповідає: Іван Волошин.
З друкарні Ф. Долінського в Коломиї, вул. Леґійонів 10.